

Szivárvány

VERS, MESE, JÁTÉK KICSIKNEK • 2019. JÚNIUS

6.

NAGYÁLMOS ILDIKÓ

Nyári tájkép

Nyár van, vitathatatlan,
a mező forrongó katlan,
a vadalma konokul tűri,
jó lenne árnyékba ülni.
Alatta áll egy marha,
kétfelé néz a szarva,
veszettül szomjas a pára,
szajkó száll fel az ágra.
Az égen nincsen felhő,
meg se moccan a szellő,
egy juhász hajtja a nyáját,
átrendezi a tájat.

TÓTH ÁGNES

Tarajos- haragos

Ez a kötél, mint a kígyó,
tekereg, tekereg.
Kenguruként ugrálják át
gyerekek, gyerekek.
Évi, Béni sem ül tétlen,
homokvárat épít éppen,
jó nagyot, jó nagyot.
Ráköszönnek egy csigára,
ki felmászott a bástyára:
– Jó napot, jó napot.
Fentről pislog le nagy árván
egy zöld fejű papírsárkány,
tarajos, tarajos.
Lyuk tátong az egyik szárnyán,
nem tud szállni a szél hátán –
haragos, haragos.
Ha nem lenne színes papír
a teste, a teste,
elérhetné a vén Holdat
ma esete, ma este.

KISS LEHEL

Nyáréji ég

Medertelen, parttalan,
szikrát vető vize van.
Mélyén bűvös, ezer titok,
úsznak benne galaxisok,
vakációk, üveggolyók,
sütik, nyarak – el nem fogyók...
Hullámai taraján
vitorlázik nagyapám,
reggelre az árdeli
szép hold hátán átszeli.

Éjjel és nappal,
esőben és napsütésben:
mindig csodás a nyár!
Szöcske-bokán, lepke-szárnyon
megérkezett a szünidő.
Örüljetek minden
percének!

BALÁZS IMRE JÓZSEF

Tenger

Hurrá, nyaralunk! Itt van a tenger,
Sok-sok tarajos hullámhegygel.
Kagylót gyűjtve a hullámvölgyben
Elringunk egy csendes öbölben.

*

Hajón lakni jó lehet:
Bámulni a kék eget,
Sós levegőt szívni be,
Elhajózni messzire.

Hajókörttel kürtölni,
Limonádét szürcsölni,
Hajóágyban heverni,
S hajónaplót vezetni.

BORSODI
L. LÁSZLÓ

REGINA

Tenger, hullámok, ragyogás

(Készülődés) Ma az egész nap csomagolással telt: a Tesóm is, Apa is, Anya is pakolt. Anya ruhákat, papucsokat, törülközőket, mindenféle gyógyszereket, kenőcsöket, naptejeket készített elő, és ételeket is, hogy legyen mit ennünk, ha megéhezünk a tengervíztől. Én a játékaim közül válogattam: betettem a táskámba a zenés telefonomat, Vízit és Rongyit és Izabella babát is, hogy ne unatkozzam, ha esik az eső, fúj a szél, és nem úszkálhatunk a tengerben. Majdnem elfelejttem: a babáim mellé tettem a fürdőruhámat, az úszógumit, a homokozó lapátot, az ásót és a vedret is, mert szerintem mégis csupa napos idő lesz.

Még csak egy felet kell aludnunk. Most még este van, de nemsokára reggel lesz és holnap, és indulhatunk a tengerre.

(Úton) Anya ébreszt. Nagyon korán van, nagyon sötét. És én nagyon álmos vagyok. Ez még nem is reggel, hanem hajnal. A tenger messze van. Az autónkkal megyünk: Anya csendben van, a Tesóm alszik, Apa is csendben van, de nem alszik, mert ő vezet, neki nem szabad aludni. Lámpák, fák, házak, utcák. Utca, házak, fák, lámpák. Egy autó megelőz. Egy kocsisort megelőzünk. Egy tündér átsuhan, integet.

(Még mindig) Már süt a nap. Mindenki ébren. Még mindig száguldunk. A szendvicsek, amelyeket tegnap este készített Anya és Apa, finomak. A tenger még sehol, még nem úsztunk, de már megéheztünk. Dél van, mire megérkezünk. A tenger zúgását hallani.

(Felragyog) Elfoglaljuk a szobát. Itt fogunk lakni egy hétig, mondja Anya, de már vesszük is a fürdőruhát, Apa felfújja az úszógumit. Szépen süt a nap, és irány a Nagy Víz. És a fák mögül felragyog, felragyog a tenger.

(Kék, zöld és sós) A tenger, az szép! A tenger, az kék, zöld! A tenger, az csudajó! A homokos parton átlépegetünk, és be a vízbe. A víztől nem kell félni, a víztől nem félek: fenntart az úszógumi és Anya keze. Örömben kacagok, és nagyokat sikítok, amikor ide-oda himbálnak, dobálnak a hullámok. A hullámok hol vadak, hol szelídek, de főleg sósak! A hullámok besóznak, mindenem csupa víz és só. Elleplenének, de én nem hagyom magam, mert

amikor jönnek, felugrom a tetejükre, s ha egy korty sós tenger a számba kerül, megkóstolom. És addig ugrándozom, addig ugrándozom köztük, míg Anya is, Apa is azt nem mondja, most már elég volt, most kimegyünk a partra, az árnyékba hűsölni, szárítkozni, nehogy nagyon megégessen a nap. A tengeren napból ugyanis kettő van: egy az égen, egy a vízben.

(Kagylók, homokvár) Ebéd után, délután vagy estefelé, amikor még sütnek a napok, de már nem olyan erősen, éppen csak annyira, hogy barnuljon a bőröm, kimegyünk ismét a tengerhez, és két lubickolás között a parton, a homokban kagylót keresek. Feke-

téket, fehéreket, barnásakat. Ezekben a kagylókban már nem lakik senki, a hullámok a partra mosták, és én a szépeket összeszedem, hogy majd hazavigyem a szobámba, és megmutathassam az oviban a pajtásoknak, mik is vannak a tengerben.

Ha már megunom a kagylózást, az ásómmal, a lapátkámmal homokvárat építek, a vedremmel pedig vizet hordok a tengerből, mert vizes homokból erősebb várat tudok építeni. Köréje árkot ások, a tetejére zászlót tűzök. Benne lakik Herceg és Hercegnő. A váramat talán éppen ezért senki nem bántja: a fürdőző bácsik, nénik és a gyerekek sem. Nagy a váram, de ők óvatosan átlépnek rajta, míg én újra a tengerbe csobbanok.

(Tengerparti Város) A tenger mellett van egy város. Neve a Tengerparti Város. Amikor az úszástól elfáradunk, ebben a városban sétálunk, ebédelünk, vacsorázunk, vattacukrot eszünk, vagy üdítőt iszunk, hogy erőt gyűjtsünk a holnapi tengerezéshez. A Tengerparti Város csupa nyüzsgés, csupa ember, vendéglőszag, zaj és zene. Van itt körhinta, póniló, kisvonat, sok bohócosság és egy kicsi óriáskerék. Min-

dent nem lehet kipróbálni, mindenre nem lehet felülni, dörmögi Apa, de azért lefekvés előtt egy dodzsemre még befizet.

(Haragos tenger, fekete) Hatodik napja vagyunk már a tengeren: a naptól mind barnák, a víztől sósak. Milyen jó tengerszínetek van, mondják majd az otthoniak. Nem tudják, hogy a tenger nem barna, hanem kék és zöld? Ma reggeltől pedig fekete! Fekete és haragos a tenger. Nagy hullámokkal közelít a parthoz, onnan nézzük, mert nem megyünk be, nehogy elsodorjon. Valamiért megharagudhatott, talán összeveszett a napokkal, mert azok is elbújtak, felhők mögé, víz alá.

A parton még kicsit homokozok. Most nem várat építek, hanem főzőcskézek. Az útra főzök, mert holnap indulunk haza. Én még maradnék, hátha holnapra újra jó kedve lenne a tengernek, és benne úszkálhatnék, lubicokolhatnék, de menni kell, indulni kell haza, Anya is, Apa is csak azt hajtogatja, a tengerezés ideje lejárt. De jövőre újra jövünk, és akkor majd hátha láthatunk medúzákat, esetleg cápákat is, és újra láthatjuk a tenger mosolyát!

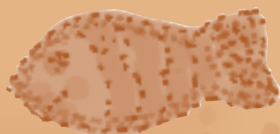
(Búcsú) Integetek a mogorva tengernek. Egy hal a hullámok tetejére szökik.

Mintha ő is integetne, majd elmerül. Szervusz,
tenger, szervusztok, hullámok, fényesen sütő
napok.

A csomagok már az autóban. Száguldunk,
száguldunk. Anya alszik, a Tesóm alszik, Apa
vezet. Csak én segítek neki, hogy estére bizto-
san hazaérjünk, és újra a saját ágyunkban al-
hassunk.

**Kösd össze a formát
a homokszoborral.**

EGYED EMESE

Lyukasmarkú vers

– Levegőt viszek, levegőt viszek!
Nem homok ez, nem homok, nem hiszed?
(Oldalvást megy. Kezek a hát mögött.)
Levertem kezemről a levegőt!

(Kértem, ne hozza be a homokot
– folyton seperni unalmas dolog –,
kipróbálta: lehet vagy
nem lehet,
s akkor mondta, hogy „Levegőt viszek!”)

SZŐCS MARGIT

A kabarics titka

Delelőjéhez közeledett a tengerparti nap, versenyt csacsogtak a hullámnyelvek.

Boldizsár az öböl vizében pancsolt, olyan vörös volt már, mint egy rézbőrű indián.

– Gyere, játssz az árnyékban, kisfiam, nem jó délben túl sokat ülni a napon – hívta Anya a partifenyő lombjának sátra alá.

– Ó, Anya, látod, elriasztottad a halat, pont amikor elkaptam volna – bosszankodott a kisfiú. – Különben Nagymama jól bekent napvédő tejjel, nem lesz semmi bajom – kiáltotta vissza, és újra felvette lesállítását.

Anya nem firtatta tovább a dolgot, mert elszenderedett.

A pici hal újból előúszott a kövek mögül. Amikor Boldi utánakapott volna, megszólalt:

– Ne fáraszd magad, öcskös! Hiába fognál ki, úgymé megszököm tőled. Ha tudnád, milyen veszélyes kalandokon mentem már át, és mindig megúsztam szárazon – hőzöngött a kishal.

– Ne mondd, mert még elhiszem. Alig keltél ki az ikrából, miféle kalandjaid lehettek?

– Tegnap bekapott egy durbincs,...

– És?

– ...a durbincset bekapta egy tokhal,...

– És?

– ...a tokhalat bekapta egy bálna...

– És?

– Mit és, és? Durbincstől, tokhalastól ott voltam a bálna hasában.

– S akkor hogyan vagy most itt?

– A furfangos eszemnek köszönhetően, pajtikám.

– Elmesélnéd?

– Hogyne. Azt mondtam a durbincsnak, hogy ha kiköp, elárulom neki a kabarics titkát.

– És elárultad?

– Nem. Amikor kiköpött, már a tokhal hátsában voltam, neki is ugyanazt súgtam a fülébe, mire ő is kiköpött.

– S felfedted a titkot?

– Dehogy. Már csak a bálnát kellett megfőzőm. S mint látod, sikerült. Úgy nézz rám, hogy én egy kiköpött hal vagyok. Hahaha.

A halacska úgy szórakozott hőstettein, hogy teljesen megfélemedezett az óvatosságról. Boldi kihasználta a pillanatot, és sitty-sutty, kifogta.

– Megvagy! – mondta elégedetten.

– Lécci, engedj szabadon – rimázkodott a kishal. – Elárulom neked a kabarics titkát.

Boldi tétovázott egy kicsit, de úrrá lett rajta a kíváncsiság, és elengedte.

A kishal azonnal eliszkolt. Távoztában visszazólt a habok közül:

– A kabarics titka az, hogy nincs titka. Hi-hihi!

Boldi, mielőtt még felmérgeződhetett volna azon, hogy ez a kis ficánkoló jött-ment így túljárt az eszén, azt látta, hogy a hal mellett felbukkan egy durbincs, és hááám, bekapja.

Nem állta meg, hogy ne kiáltsa utána:

– Most süsd el neki a kabarics titkát, te szájhős!

A mese
megszületését
támogatta:

nka
Nemzeti Kulturális Alap

SIKÓ-BARABÁSI ESZTER

A Kétfülű

Gyöngy kisasszony a tenger fenekén üldögélt. Gondolkodott, törte fényes gömbkocakját. Érezte, hogy a homokba süllyed a súlytól. Az bizony, a kormányzás súlya. Gyöngy kisasszonyból ugyanis a múlt héten lett Vízidüne királynője. „Bölcsességem nagy, szívem tiszta, mint a tenger, megvédem a

népem, amíg gyöngyszívem ver.” Ez volt a királyi eskü szövege.

A néppel nem is lett volna baj, hiszen mindenki szerette az új királynőt. Nem volt a birodalomban egyetlen lélek sem, aki ellene lett volna. Rákapó maga tette át a koronát saját fejéről Gyöngy kisasszony ragyogó homlokára, s megígérte, hogy mindig mellette lesz, ha kell.

Hát most nagyon kell. Veszélyben az ország. Az ő drága, pici országa, amit persze nagynak és gazdagnak látott, de valójában elfért volna egy bőröndben. Amilyen pici volt maga az ország, olyan nagy volt a közelgő veszély.

A veszélyről mindenki tudott. Rákapó, Medúza Lujza, Csíborék, Etele, a remeterák, a Párányok, akik elbújnak és a többiek is.

A veszélyt bezzeg lehetett látni, nem volt titok. Már hatszor fénylett fel a tenger, amióta megjelent a Kétfülű Sápadt Medúza. Homár Móric vette észre. A Kétfülű egy-

kedvően lebegett az ország fölött. Óriási volt, és lassan ereszkedett.

Első nap Móric ment fel hozzá a fél hatos áramlattal. Amikor lejött, Gyöngy királynő észrevette, hogy szokatlanul csendes.

– Mi történt, jó hadvezérem?

– A Kétfülű... hát átadtam az országunk üzenetét, hogy üdvözljük Vízydünében, és szeretnénk tudni, mik a szándékai, de...

– De mi? – kérdezte izgatottan a királynő.

– Hát ez az. Semmi, mintha a homoknak beszélnék...

Rákapó ment fel második nap. Antennáival nagyon ügyesen fel tudta mérni a rossz szándékot. Némiképpen megnyugodva tért vissza.

– A Kétfülű nem ellenségünk, de...

– De mi? – kapta fel a fejét a tétovázó hangra Gyöngy királynő.

– De jót sem akar. Egyáltalán, semmilyen szándékát nem tudtam letapogatni. Lehet, hogy van egy szándékpajzsa, amivel elrejtette előlem – töprengett Rákapó.

– Holnap Medúza Lujza felmegy az ötös áramlattal, neki biztosan nem fog tudni ellenállni ez a hallgatag látogató – mondta Gyöngy királynő határozott hangon.

Harmadik nap tehát felúszott a kecses Lujza. Körülúszta a Kétfülűt. Magának is alig merre bevallani, de tetszett neki ez az idegen, rejtélyes medúza. Olyan halvány volt a bőre, s olyan hallgatagon lebegett a tengerben. Ezt mind el is mondta neki, s a mondókája végén megérintette az idegen medúza halvány bőrét. Felsikoltott

rémületében, és visszatért Gyöngy királynőhöz.

Minden ízében remegve suttogta:

– A Kétfülű! A Kétfülűnek nincs szíve, teljesen üres, néma, mintha nem is élne!

Gyöngy azonban nem ijedt meg. Na persze, nincsen szíve, de szája annál nagyobb, hiszen látjuk, mintha el akarná nyelni az egész országot, ahogy lassan lebegve ráterül. Na, majd beszélek én azzal a sápadt fejjel – gondolta.

Az éj leple alatt Gyöngy királynő kagylójárgányba szállt, és felment a Kétfülűhöz. Az ismét ereszkedett egy keveset, füle már szinte sűrölte a birodalmat. Körbeúszta, de valóban

nem talált rajta semmilyen életre utaló jelet. Királyi szócsövét elővette, abba mondta egyenesen a Kétfülű lelógó fülébe.

– Ha eltávozol innen, amíg a tenger egyszer felfénylik, királyi szavamat adom, nem esik bántódásod!

A Kétfülű óriási, sápadt medúza erre meg se rezzent.

– De mit akarsz tőlünk, mit kívánsz? Jelezd már, bármit megadok, csak hagyd békén a országomat. Tied lehet a koronám is! – fakadt ki Gyöngy, de válasz nélkül maradt.

Szomorúan úszott vissza a birodalomba. Tudta, hogy aznap utoljára fénylik fel a tenger

az országa fölött. Az idegen leér, és betemeti, ki tudja, milyen uralma alá hajtja az ő drága népét. Kagylótrónuson ült a királynő, és némán várta a tengerfénylést.

Egyszer csak nagy örvény kerekedett.

– Gyere ide, nézd, itt is van egy nagy!

– Látom, anya, már majdnem elérte az alját, de ki tudom venni! – örvendezett egy hangocska.

– A műanyagzacskónak nem a tengerben van a helye, gyere, segítek – mondta még az előbbi hang, azzal anya és a kislány kiemelte a Kétfülű Sápadt Medúzát.

Gyöngy királynő arra kér:
ne szennyezzük a vizet,
az erdőt, a levegőt!
Használjunk minél kevesebb
műanyagot!
Fess fekete pöttyöt azok
a tárgyak mellé, amelyekből
szemét lesz, és zöldet azok
mellé, amelyekkel nem
szennyezzük környezetünket.

DÖME ZSUZSA

Betűk

u, ú

Hasonlít az u a v-re,
csak a füle kerül mélybe.
Önmagában, távol égben
bolyong, bűg a messzeségben.

v

A v olyan, mint a csésze.
Vigyázni kell a fülére!

z

A z zizzen, zörren, zenget.
Zászlórúdján zászlót lenget.
Fönn is hullám, lenn is hullám.
A z-t írni meg nem unnám!

zs

Z a s-vel szövetkezett.
A két hangból keletkezett
zs-nek bongó, zsongó hangja
varázs, zsoltár énekhangra.

Vége a két verses ábécének.
Szeptember óta biztosan
megtanultatok minden betűt,
és tudtok már írni, olvasni!

TÓTH ÁGNES

Ábécé

U-ú

Út előttem, út mögöttem.
Útam során bölcsebb lettem.
Útak szélén megpihentem.
Útravalóm mind megettem.

Ü-ű

Ürgét öntöttünk,
üregt ástunk.
Ürmös virágot
üstbe szitáltunk.
Üveges táncot
ütemre jártunk.
Fűszert fűből
szűrőn szűrtünk.

V

Valaki vár fent,
vele megyek.
Vállamra veszek
két felleget.

Végtelen égen
vihart ha látok,
viharos széllel
átvitorlázok
Várad felett.

Z

Zuhanni jó volt álmomban.
Zavart egy zaj a távolban.
Zöngve zenélt egy méhecske.
Bezártam ablakom ma este.

Zs

Zsámolyon ül nagyapám,
Zsoltárt dúdol nagyanyám.
Zsinóros a kabátjuk,
Zsindelytetős a házuk,
Zsalutáblás ablakukban
Zsálya a viráguk.

CSEH KATALIN

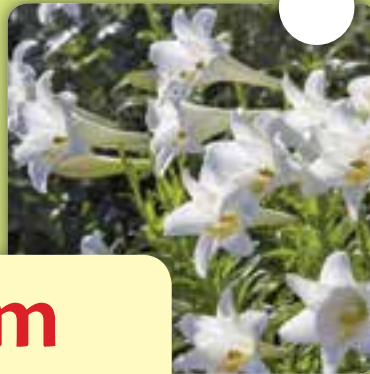
Pitypang

Pitypang a fényben,
csintalan szélben,
csodálad táncát?
Nem leled párját.

Pillangó-hangulatban
pitypang a fuvallatban,
táncát csodálad?
Párját nem talárod.

Pitypang nyáréjben,
nyárej leplében,
víg táncát járja,
peng pille-hárfa...

**A vadvirágok melletti
pöttyöket színezd
zöldre, a kerti virágok
mellett állókat pedig
kékre.**

Liliom

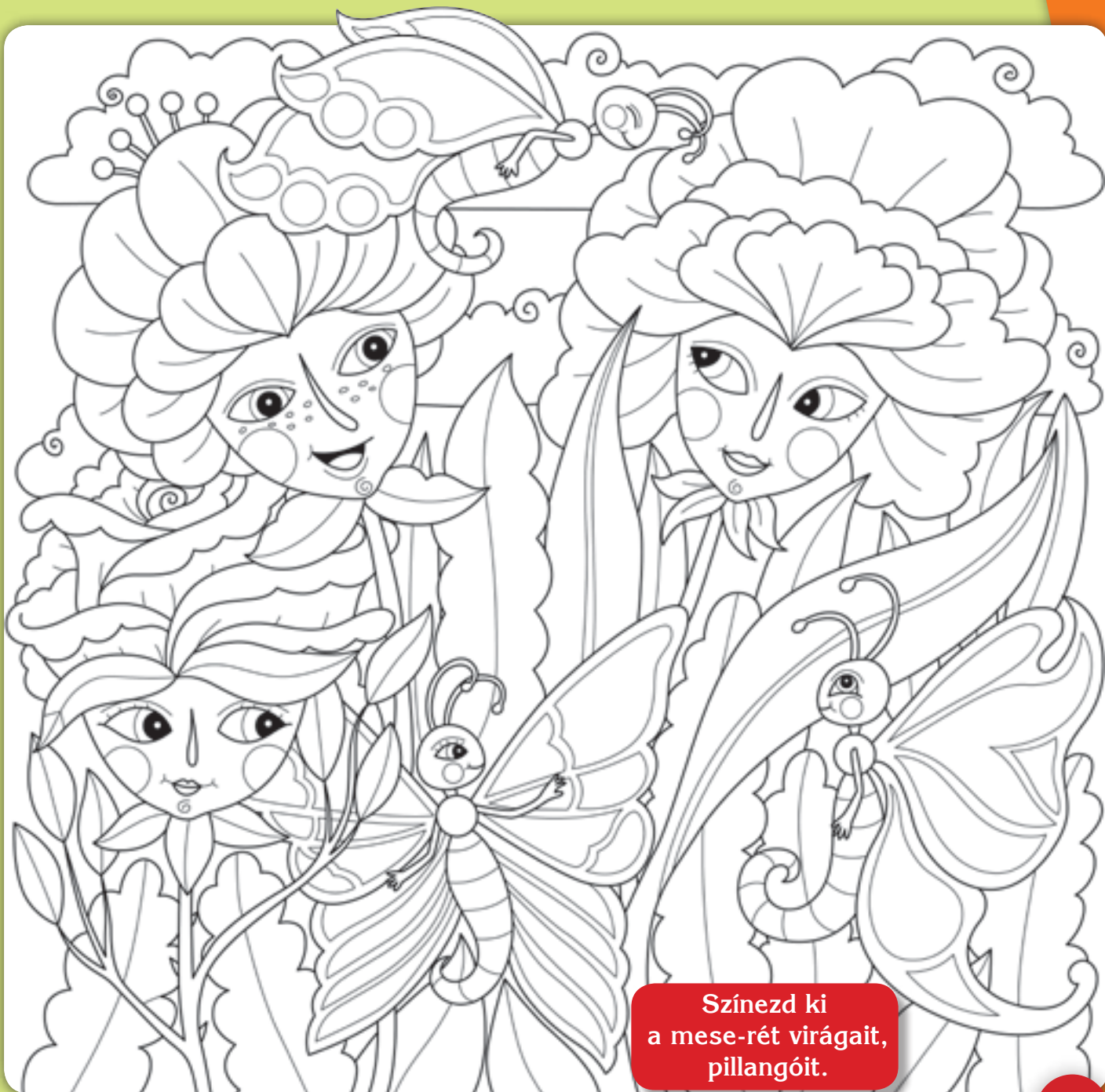
Liliom: lengeteg,
árnyékos reszketeg,
holdas éjjel tó vizén
keresd tükörképedet.

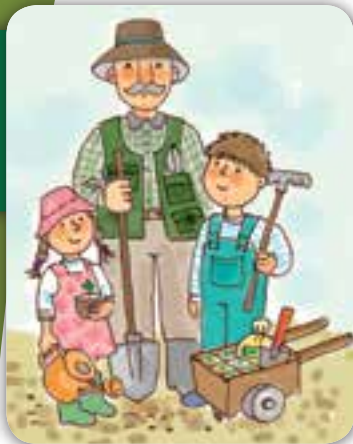
Kisasszony- papucs

Kisasszonypapucs, kisasszonypapucs,
szellő-kisasszonyka a lábára húz,
s úgy sétál a kertben,
hajfonata lebben...

Színezd ki
a mese-rét virágait,
pillangóit.

NAGY ZSOLT rovata

Kiskertész-kalandok

Lepkék a kertben

– Mi lehet ez, nagypapa? – Barnabás és Dorottya izgatottan mutatta kiskertész nagypapának a kertben talált furcsa dolgot: kisujnyi volt, és valaki selyemszállal erősítette egy bokrocskára vessejéhez.

Kiskertész nagypapa szemüvege vidáman csillant meg, s máris

kész volt a remek ötlet:

– Ismerjük meg a lepkéket! – Óriási, színes képeskönyvet mutatott unokáinak: – Ez itt egy felnőtt lepke. Kis tojásokat rak a kert növényeire. Ezek a peték. A petékből hernyók kelnek ki.

– Fúj! – Dorottyanak cseppet sem tetszettek a kövér, szőrös hernyó-portrék.

Nagypapa folytatta:

– A hernyók, amikor degeszre ették magukat, megpihennek, és kis bölcsőt készítenek maguknak, ahol senki sem zavarja őket. Ezt nevezik bábnak. Egy ilyen bábót találtatok. Visszaviszszük a kertbe, s hamarosan megláthatjátok, hogy a benne lévő hernyó csodaszép pillangóvá alakul.

Hogyan születik a pillangó?

Számozd meg megfelelő sorrendben az alábbi képeket!

A gyerekek megfigyelték, hogy a pillangók milyen növények nektárját fogyasztják: körömvirág, kasvirág, margaréta, hortenzia, levendula. Megtanulták, hogy bár a hernyók kárt okoznak, megrágják a leveleket, a pillangók barátai a kertnek: segítenek a beporzásban. Nincs szebb, mint a nyíló virágokon szálldosó színes lepkék látványa. Nagypapa elárulta a „pillangótartás” fortélyait is: a kertben elhelyezett narancsgerezdek

édes nedvét a pillangók vígan szívoogatják. Itatójuk is lesz, ha egy tálkába vizet és kavicsokat helyezünk, hogy leszállhassanak.

Segíts a pillangónak eljutni a narancshoz úgy, hogy az általa kedvelt virágokat is meglátogassa!

Megérkezett a vakáció. Kiskertész nagypapa sötétedés után kite-relte az izgatott gyerekeket a kert közepébe. Kezében fehér lepedő, zseblámpa.

– Sátorat építünk? Csillagokat számlálunk? Üstökösre vadászunk? – kérdezték a testvérek egymás szavába vágva.

– Egyiket sem. Nézzétek csak! – mondta nagypapa, miközben a leplet egy terebélyes almafa ágára feszítette, s a zseblámpával hátulról megvilágította.

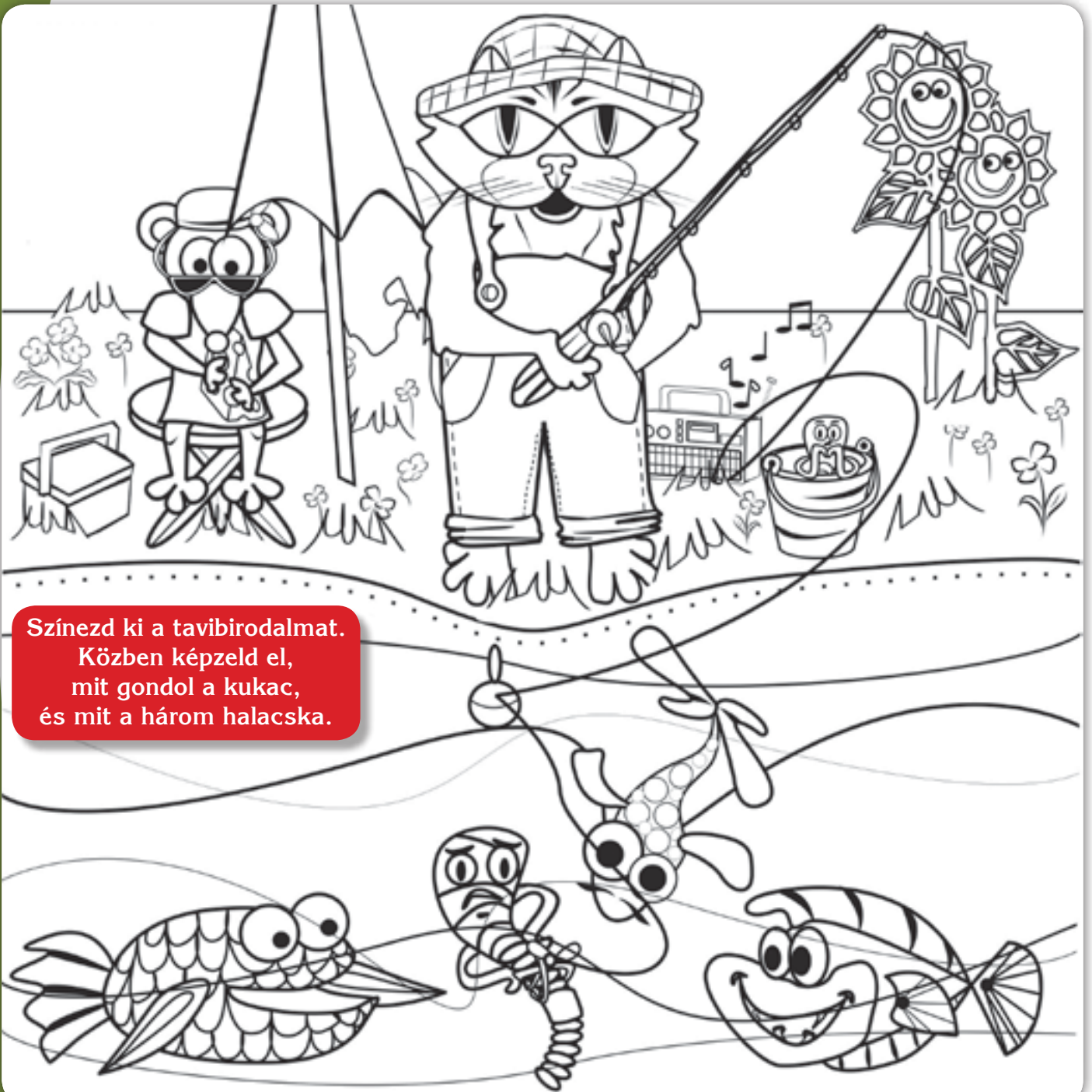
Néhány perc múlva több száz éjszakai lepke szállt a megvilágított lepedőre. A lurkók megtanulták, hogy az éjszakai lepkék külseje kevésbé díszes, és vonzza őket a fény. A kinti égőt nem szabad éjszaka bekapcsolva hagyni, mert veszélybe sodorjuk életüket: amíg a fény körül repkednek, nem keresnek táplálékot és párt maguknak, elkábultan nem képesek hajnalban a búvóhelyükre repülni, így könnyen a rovarevők prédájává válnak.

Másnap Dorottya örömeiben visítózva újságolta testvérének és nagypapának, hogy a néhány napja talált báb üres, a benne lévő csúnyácska hernyóból gyönyörű szép pillangó lett. A pillangó születését elszalasztották, így hát ezután egész nyáron azt lesték, mikor bújik elő a bábokból egy újabb csodálatos pillangó.

Lesd meg te is!

Készítsetek pillangóbarát kertet: helyeztetek ki narancsgerezdeket, itatót, és küldjétek róla fényképet!

Színezd ki a tavibirodalmat.
Közben képzeld el,
mit gondol a kukac,
és mit a három halacska.

Pufika, a horgász

Ötlet és rajz: KOVÁCS RÉKA RHEA

Elsodródott a csónak. De én a tó közepén akarok horgászni.

Építsünk tutajt.

Olyan erős, mint Noé bárkája.

Ugye nem süllyedünk el?

Gyere, bocsássuk vízre.

Míg te horgászol, én szundikálok.

Sajttal csalogatom őket, mégsem akadnak horogra.

Nem ugyanaz a kedvencük, mint neked. Valami húzza a farkamat!

Mi lehet ez? Finomnak látszik.

Itt is úszkál valami, de elég bűdös.

Nem kell horog, nem kell csali, farkával halászik Pufi!

BALAJTHY FERENC

Újra itt a nyár

Dörög az ég, csattog,
Az eső nyakon csapkod:
Bőrig ázunk már.

Hólyagos az utca,
Ne állj meg, most fuss csak,
Térdig ér a sár!

Kisüt a Nap egyszer,
Kezem ne ereszd el,
Újra itt a nyár!

WEÖRES SÁNDOR

Barangolók

Gyöngy az idő, vándoroljunk,
Nincs szekerünk, bandukoljunk,
Lassú folyó ága mellett
Járjuk a halk fűzfa-berket.

Este a láb gyöngé, fáradt,
Lombok alatt nézünk ágyat.
Szöcske-bokán jó az álom,
Száll a világ lepke-szárnyon.

BERTÓTI JOHANNA

Erdő

Sűrű erdőn tölggyfa,
bükkfa, isszala,
égbenyúlók,
függőleges vonalak.
Nincs itt senki?
Ez az erdő csalóka,
nem látszik a
fák között az anyóka.

LÁSZLÓ NOÉMI

Jövésmenés

Az indulás csigavonal,
gördül, gurul,
láblógatás, karlengetés,
gondatlanul.

Aztán jönnek a döccenők,
zörög, zötyög,
kátyúba ragad a szekér,
dagad, dörög.

Utána ázunk, prüszkölünk,
szipog, szepeg,
gubbasztunk csöndben,
borzasan,
vert verebek.

Van ácsorgás, jövésmenés,
zenebona,
és van, aki többé nem in-
dul sehova.

Apóka szekere

Hol volt, hol nem volt, volt egyszer egy kis szekér. Az apóka szekere! Kint állt már két hete az udvaron, várta apókát, hogy majd csak ránéz. Ment is volna szegény, de a fájós dereka miatt nem tudott kikelni az ágyból. Így hát anyóka maradt az egyetlen, akivel szóba elegyedhetett. Ő pedig napok óta nem mondott egyebet, mint hogy végét járja a tüzelő, ki kellene menni az erdőbe gallyért.

Várakozott a szekér, de látta, nincs kire várni, így hát elindult egyes-egyedül az erdőre. Az első két kerék felvágva, szilajon szaladt:
– Jön a török, utat török. Félre, félre!
A hátsó kerék megadóan dűnnyögte:

– Dic-döc, döcögök.

Ahogy így ment az első két kerék, s a hátsó két kerék, észrevette a szekér, hogy valaki az ágak közül figyel:

– Ki vagy ott?

– Én vagyok az erdei pinty.

– És mit csinálsz?

– Pink-pink, pinyelek, akarom mondani figyellek.

– Ha már olyan jól tudsz figyelni, figyelhetnél előttem az utat, vezethetnél be az erdőbe, ahol sok a száraz gally.

– Pink-pink, szívesen – válaszolta a zöld de-rekú pinyfiú.

Így most már ketten haladtak.

Elöl repült a piny, hátul ment a szekér. Jó darab utat megtettek, amikor össze-találtak a szarvassal, aki éppen egy hajlott hátú tölgy ágait fésülgette.

– Ó, barátom – mondta a szekér –, gyönyörű szép a lombsátor, nem kell azt tovább fésülni. Az agancsoddal inkább száraz gallyat törj nekünk. Apóka, tudod, megbetegedett, anyókának pedig nincs fája, nincs mit tegyen a tűzre.

– Ha ennyi a baj, ezen még tudok segíteni – s a szarvas tördelni kezdte a száraz ágakat. Zzzig-zzzig, egyik ág a másik után hullott a sze-

kérbe, egymás tetejébe, hogy már jól kimagasodott a szekérből.

– Jó is lesz ez már, mert még nem bírom haza – mondta a kis szekér. Nekirugaszkodott az első két kerék: dicc-döcc, kimoccant a helyéből. De a hátsó kettő húzatta magát, úgyhogy nemigen haladt előre. Egészen biztos, hogy szekér és gally ott maradt volna az erdőben, ha Busa Bú asszony két eleven csemetéje észre nem veszi a bajba jutott kis szeret. Hívták az anyjukat.

– Hát, te kis szekér, miért nyögsz olyan nagyokat? – kérdezte a medve.

– Vinném haza ezt a gallyat. Apóka, tudod, megbetegedett, anyókának pedig nincs fája, nincs mit tegyen a tűzre.

Busa Bú asszonynak jó szíve volt. A szekér elé állt, átölelte a kocsirudat, s húzta, húzta maga után. Elöl az erdei piny mutatta az utat. Mögötte a medve húzta a kis szeret. Hátul a saroglyára pedig felkapaszkodott a két kicsi boc.

Mentek, mentek, azóta talán meg is érkeztek apóka és anyóka udvarába.

Június inasai

Tănase Vivien, Pávai Erika dési tanítványa igazi kis gyurmaművész. Friss alkotása az esküvői jelenet: menyasszony, vőlegény, pap bácsi és kis párnán a jegygyűrűk.

Vajda Csilla tanító néni kendi elsősei sohasem unatkoznak: ha egy kis gyurma akad, mókás szobrocskákat vagy színes táblaképet alkotnak belőle.

Egyed Diána és Horváth Ildikó óvónénik segítségével készült el a **tekerőpataki óvoda akváriuma**. A feje állított asztalok lábát körbetekertük átlátszó fóliával, ezt szivaccsal és temperával kékre festettük, majd halakkal és más vízi állatokkal népesítettük be.

Szucher Zsuzsa és Kovács Júlia óvodásai a marosvásárhelyi Pedagógiai Líceum Gyakorló Óvodájában a tengert ecsettel festették, ujjbeggyel pöttyözték, a hal pikkelyeit muffinpapírból szabták.

Bartus Éva Tünde varsolci előkészítősei hullámok hátán indulnak vakációzni. Szeptemberre visszahozza őket a kis hajó a tanító nénihez és a Szivárványhoz is, amely – saját bevallásuk szerint – beragyogja mindennapjaikat.

Egy állatkerti séta után Lukács Irén és Májai Tímea csoportja a marosvásárhelyi Manpel Napközotthonban megelevenítette a legérdekesebb állatokat.

Szabó Ágnes óvó néni szalacsi közép-csoportosai papírtányérból készítettek ketrecet az állatkert lakóinak.

Az örvéndi 3-as Óvodában Könyves Tímea és Demeter-Földesi Éva csoportja a kollázs-képek mestere: borzos boglárkát, liliomot és répát is ragasztottak.

Pihentető, vidám nyarat kívánunk sok szeretettel, a seprődi iskolások és Tăslăvan Melinda tanító néni.

Nyári titkaidat is belerejtheted abba a kis dobozba, amelyet Fándly Enikő tanítványai küldtek nekünk a nagyváradi D. Cantemir Iskolából.

Szárnybontó

Csúszik-mászik Csiga Csaba,
Barátja csöpp Zsiga baba.
Ketten csúznak kétfelé,
Kedvencük az almalé.

Gálfi Zsófi, Szakács Anna,
Marosvásárhely

Gondos Nikolett,
Marosvásárhely

Bartis Noémi,
Körtvélyfája

A havasi nyúl nyugodt állat,
nem feszíti meg a lábát.
Fut, fut rémülten,
ha róka jár a közelben.
Farkastól is fél nagyon,
mert éles foga vagyon.

Lakatos Mihály Áron,
Marosvásárhely

Gruja Nikita,
Szentegyháza

Fordul a nap,
Fordul a forgó,
Fordul a napraforgó.

Mosolyog a nap,
Mosolyog a forgó,
Mosolyog a napraforgó.

Ásít a nap,
Ásít a forgó,
Ásít a napraforgó.

Alszik a nap,
Alszik a forgó,
Alszik a napraforgó.

Molnár Ágota,
Marosvásárhely

Gál Gyöngyvér,
Csíkszentgyörgy

A pillangó nyáron dolgozott, lakást épített magának. A hangya fűzágából épített lakást, de a szél elfújta. Sajnos.

Mit gondolt a hangya? Elmegyek a lepkéhez tanácsra. Mit tett a lepke? Így szólt:

– Gyere be, kedves barátnőm!

Következő nyáron a hangya is levélből épített házat. A lepke háza már régi volt, és sajnos most az ment szét. A hangya befogadta, és boldogan éltek, ha meg nem haltak. Talán még ma is cserélgetik a lakásukat.

Demeter Dóra, Marosvásárhely

Hol volt, hol nem volt, heledhét országon is túl, élt egy szegény öregasszony, annak egy szépséges lánya. A lány elhatározta, hogy elindul szerencsét próbálni. Anyja hamuban sült pogácsát sütött, és útnak eresztette.

Ment, mendegélt a lány erdőn, mezőn keresztül. Egy tisztáson őzike üldögélt egymagában.

– Miért keseregsz oly nagyon? – kérdi a lány.

– A gonosz boszorka őzikevé változtatott, mert nem vettem feleségül a lányát. Addig vissza nem változhatok, amíg egy lány meg nem érinti a fejemet.

A lány megérintette az őz fejét, és az nyomban királyfivá változott. Feleségül vette a lányt.

Máig is élnek, ha meg nem haltak.

Tóth-Pál Milán, Marosvécs

Asztalos Krisztina,
Lele

Kiss-Kasza Katalin,
Lele

Csipike postája

Alig kezdődött, s már vége is a tanévnek! Tíz hónapon át sok ünnep, kisebb-nagyobb szünet szakitotta meg, hogy bele ne fáradjatok, most pedig már itt a nyár, a nagyvakáció. A Szivárvánnyal szeptemberben találkozhattok újra, de velem azelőtt is, ahányszor csak kinyitjátok a Csipike-meséket, vagy kijössztek az erdőbe, egy odvas fa alá telepedtek, és csendben figyeltek.

A Csipike-posta viszont sosem zár be. Egész nyáron át várom leveleiteket. Írjatok, rajzoljatok Nekem! Kedvcsinálónak felsorolom tavaszi levelezőtársaimat: **Tódor Emese, Bodó Dávid, Szatmárnémeti; Tusa Tímea, Zabola; Péter Viktória, Szilágycseh; Horn Jázmin, Nagykároly; Szántó Szandra, Tőkés Panna Boglárka, Marosvásárhely; Elekes Dóra, Gyergyószentmiklós; Rácz Brigitta, Csíkszereda; a szatmárnémeti Hám János Óvoda; a szentegyházi óvoda; a kolozsvári Vidám Vonatocska Óvoda Manócskák csoportja; a marosvásárhelyi 11-es Óvoda; a búzai óvodások; a gyergyószentmiklósi Fogarasy Mihály Iskola I. B, II. B; a zilahi Wesselényi Kollégium I.; a szatmárnémeti M. Eliade Iskola előkészítő; a marosvásárhelyi Művészeti Líceum II. B, a L. Rebreanu Iskola előkészítő E, II. D, a N. Bălcescu Iskola I. C; a zilahi S. Bărnuțiu Iskola előkészítő; a brassói Áprily Lajos Főgimnázium előkészítő osztálya; a csomaközi II.; a mezőfényi I.; a kendi II.; a csíkmenasági előkészítő; a körtvélyfái II.; a mezőcsávási előkészítő; a zabolai II. B; a kémeri II. B; az olthévízi I. osztály; sárvásári olvasóink.**

• *Tessenek feltenni Szántót is a Napsugarat és Szivárványt olvasók „táborába”.* **Szilágyi Annamária** tanítónő és **tasnadszántai** osztálya kérésére új napocska fénylik honlapunkon Napsugár-ország térképén: napsugar.ro/ittolvassak.php

• *Postázzuk bélyeggyűjteményeinket, örültünk ez idéni lehetőségnek is! Veled vált (és válik) igazán színessé, ke-rekké a tanévünk!* **A dicsőszentmártoni I. D osztály és Székely Tímea tanító néni**

• Németh Réka és Czubler Beáta nagycsoportosai a szatmárnémeti 13-as Napköziből nagyon szeretnek kézműveskedni. Kartondinóik kicsik, de képzeletükben óriásira nőnek.

• Örömmel vesszük kezünkbe a Szivárványt. Kedvenc rovatunk a képregény. Háromszor-négyszer elolvastatják velem Pufika kalandjait. **Hover Judit** osztálya a kolozsvári Brassai Sámuel Líceumból

• Mind a 19-en hónapról hónapra örömmel lapozzuk a Szivárvány legújabb számát. Köszönjük, hogy újra és újra örömet szereznek az egyedi kivitelezésű gyermeklapokkal. **Kulcsár Márta** óvónő a szilágyperecseni 1-es Napköziből

E lapszám támogatói:

Címlap:
**FAZAKAS
ILDIKÓ**

SZIVÁRVÁNY, kisgyermekes képes lapja. XL. évfolyam, 426. szám. Kiadja a NAPSUGÁR Kft. Főszerkesztő: ZSIGMOND EMESE. Képszerkesztő: MÜLLER KATI. Lapterv: Könczey Elemér. Honlapszerkesztő, nyomdai előkészítés: Komáromy László. Műszaki szerkesztő: Várdai Éva. **Megrendelhető a szerkesztőség címén:** 400462 Cluj, Bld. C. Brâncuși nr. 202. ap. 101. E-mail: naps.ziv@napsugar.ro. www.napsugar.ro. Telefon/Fax: 0264/418001 **A lapok árát a következő bankszámlákra várjuk:** Cont IBAN: RO45RNCB0106026602080001 B.C.R., CLUJ vagy RO70BTRL01301202P90961XX S.C. NAPSUGÁR- EDITURA S.R.L. CUI: 210622. Készült a kolozsvári TipoOffset Kft. nyomdájában. ISSN 1221-776x

Csipike- képtár

Gálfi Lili,
Székelyudvarhely

Osváth Lilla,
Székelyudvarhely

Hőgye Krisztián,
Szilágycseh

Pataki Adél, Tordatúr

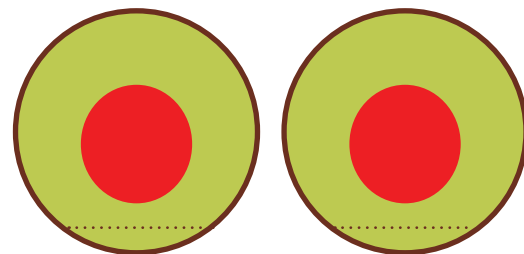
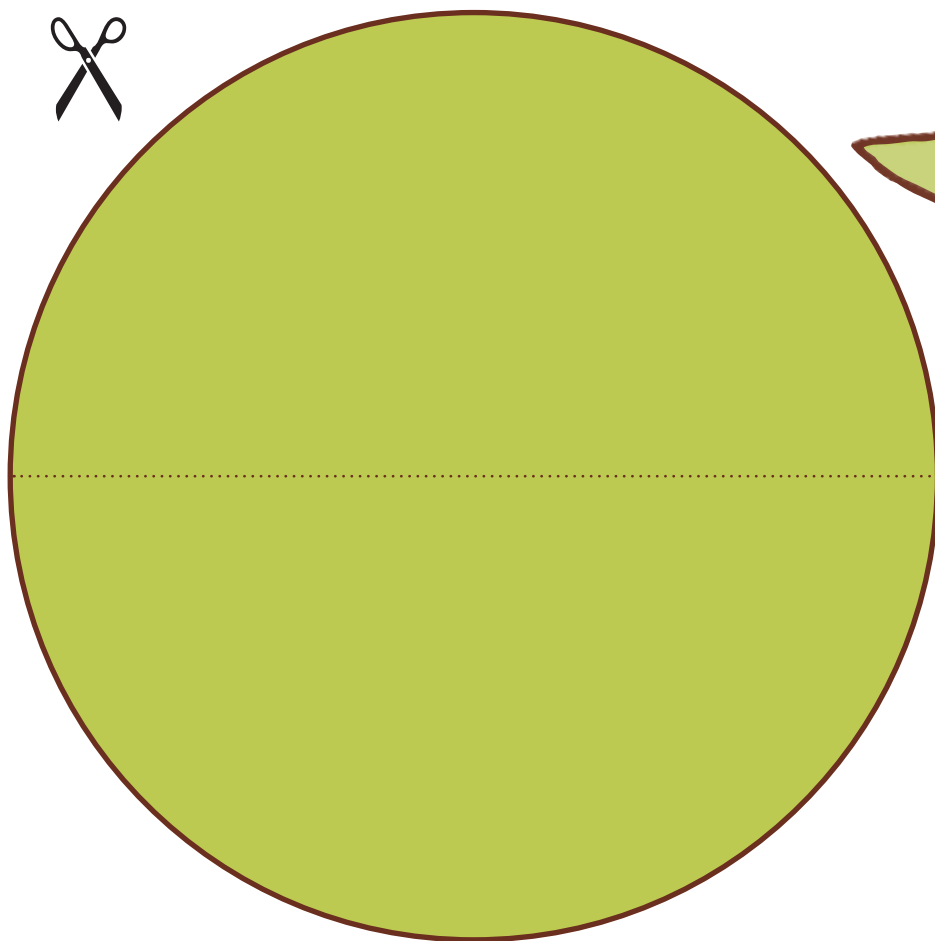
Szolomayer Johanna,
Mezőfény

Bántó Olivér,
Szilágycseh

Ára 4 LEJ, 400 FT

Meleget jelez a béka.
Bunău Irán tanító néni árpádi osztályának
ötlete alapján vágjátok ki, hajtsátok, és
ragasszátok össze az ugrásra kész békát.

